

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 12 - novembre de 2010

Benvingut, Xavier

(Carta oberta al nou bisbe de Solsona)

1. Salutació

Benvingut com a bisbe. El nostre bisbe.

Fa temps que ens coneixem. No t'amaguem que de qualsevol terna hauries estat l'últim que hauríem escollit. Déu faci que ben aviat puguis desmentir aquesta nostra desconfiança, motivada per la teva trajectòria anterior.

Però ara ets el nostre bisbe i com a tal t'hem d'acatar. Sí, enviat pel Senyor. Però, com explicàvem en l'acta d'una de les nostres reunions, no pas en el sentit que tu de vegades sembles entendre l'expressió, com si els responsables sempre l'encertessin i la designació fos sempre la volguda pel Senyor. Però sí, en el sentit que l'Esperit Sant s'ha compromès amb aquesta Església, malgrat el sistema i el resultat de l'elecció no sigui el que ell potser hauria preferit.

No voldríem que miressis el Fòrum Ondara com un grup d'oposició al bisbe, sinó com un grup d'amics que ens reunim mensualment per conversar de les nostres coses, repassar la marxa del món i de l'Església, intercanviar opinions i manifestar el nostre parer i potser la nostra disconformitat, si creiem que s'ho val. Però una cosa et podem assegurar, que no et segarem mai l'herba sota el peus. Al contrari, com a capellans diocesans que som, estarem a la teva disposició i t'ajudarem sempre que puguem i ens ho demanis, mentre no vagi contra les nostres conviccions.

2. La posició del Fòrum

Sí, Xavier, saps molt bé que en algunes coses pensem molt diferent. Saps que ens queia millor

el bisbe Deig, amb totes les seves limitacions, que el bisbe Traserra, carregat de saviesa i qualitats. Perquè el trobàvem més senzill i accessible. En una paraula, més humà. I per això ens ha dolgut molt que el bisbe Traserra s'entestés a esborrar les seves petjades i la seva memòria. Per aquesta mateixa raó congeniàvem més amb Joan XXIII que no pas amb Joan Pau II.

Si alguna cosa ens identifica als components del Fòrum Ondara, és que pertanyem a aquella generació, que alguns anomenen perduda, del Vaticà II. Sí, som fills del Vaticà II. No pas en la interpretació restauracionista que ara se li vol donar, sinó segons la interpretació genuïna que ens en van transmetre els grans teòlegs que el van inspirar. És per ells que ens considerem hereus del veritable esperit del Concili. D'aquell Concili que ens va descobrir sobretot una nova imatge de l'Església, que, sense saber-ho, en el fons tots havíem somiat. L'Església de la comunió, de la corresponsabilitat i del diàleg, pobra i humil, ben propera a la gent i compromesa amb els seus problemes, i d'una litúrgia senzilla, càlida i participada. Aquesta és l'Església que va ratificar el Concili Tarraconense, al qual tu vas participar de manera prou activa i que la nostra Assemblea Diocesana definia amb aquests set trets: que broti d'una profunda experiència de Déu, que sigui expressió de la gratuïtat divina, oberta a tothom, amb predilecció pels pobres, fraternal i corresponsable, alliberadora i guaridora, amb una comunió especial amb les altres Esglésies catalanes.

I, si algú ens predica una Església diferent de la que ens va proposar el Concili, ni que sigui el

Papa o un àngel baixat del cel, no ens el creurem (Ga.1,8). No estem disposats a tornar a un passat de mal record.

És a partir d'aquesta concepció de l'Església, que en el seu comunicat arran dels seus 75 anys el Fòrum Ondara presentava al bisbe Jaume els seus greuges:

“... no podíem estar d'acord: amb el seu capteniment autoritari, que ha portat a la pràctica desactivació dels consells diocesans; amb la primacia del dret i de l'ortodòxia per sobre de les persones i de la seva comunió, que ha fet que el bisbat de Solsona perdés aquell aire de família i bona companyonia que sempre havia tingut; amb una perniciosa discriminació que semblava que dividís el clergat, religiosos i fidels entre agents de primera línia i personal de farciment; amb la imposició de la jubilació forçosa, causa de moltes nafres personals, sobrepassant el to exhortatiu del cànon 538-3, especialment en una situació de tanta penúria de capellans; no podíem estar d'acord amb el desmantellament d'un sistema financer com el de l'Ajuda a l'Església, basat en la comunió de béns, elaborat amb la participació de tots i aprovat en una assemblea diocesana, substituint-lo, per decret, per un sistema que consagra una dicotomia radical entre l'economia de la cúpula i la de la base, entre la del bisbat i la de les parròquies i capellans, com si es tractés de dues empreses rivals.” (Butlletí núm.11, juny 2009)

Aquest, Xavier, és el panorama que et trobaràs i que tu coneixes millor que nosaltres perquè l'havies ajudat a crear.

Què se n'ha fet, ens preguntem, d'aquella Església volguda per Jesús, de l'Església dels dos concilis, d'aquella que tots havíem somiat i volíem construir, una Església que tenia escalf de llar, en què tothom s'hi sentia lliure i útil -amb la llibertat dels fills de Déu- i s'hi trobava com a casa, en què tothom s'estimava i ajudava a ser fidel a Jesús, en què tothom rivalitzava al servei dels germans, especialment dels més pobres i desvalguts? Una Església que era com un alberg de portes obertes, en què tothom trobava acollida, calidesa i comprensió. Una Esglé-

sia que era, amb una comparació de Joan XXIII, tan repetida en el Concili Tarraconense, com una font de plaça de poble, en què tothom podia trobar una mica d'aigua fresca per saciar la set.

3. Un consell

Ens ha agradat el teu lema: “*Omnia propter evangelium*”. Un lema eminentment paulí. Però no oblidis mai que també l'evangeli és per als homes. Si l'evangeli no ens fes més homes i no fos portador d'alegria i esperança per als homes, no podria interessar ningú. No oblidis mai que l'evangeli és una bona nova. Que les persones són més importants que les normes i les lleis, encara que siguin canòniques o pontíficies, i que tots els projectes pastorals. El treball amb les persones no és gaire lluït, ho és més el dels grans projectes, però és més evangèlic.

Estigues, doncs, prop de la gent, interessa't per les seves coses.

Ja veus que el nostre bisbat és molt petit. Això et facilitarà poder estar molt a prop de tothom, de capellans i de laics, més que per manar-los, per escoltar-los, ajudar-los i animar-los, i restablir el clima familiar, sense discriminacions, que sempre ens havia caracteritzat. Saps també que el 75% dels capellans de la diòcesi passem dels 65 anys i portem tota una història de treballs i desenganys a les espatlles. Més que normes i doctrina, necessitem escalf, il·lusió i encoratjament. Nosaltres ja no som capaços de grans coses, però sí encara d'un treball pacient i d'un testimoni de fe i de servei enmig de la nostra gent.

Les mateixes vocacions sacerdotals, que tant et preocupen, són pràcticament impossibles, si els capellans no som capaços de viure el nostre sacerdoci amb goig i satisfacció. Però també és veritat que ni els mateixos superiors ens n'han donat gaires motius fins ara.

Bé, Xavier, ja veus que no som tan fers com et pensaves. Desitgem que tinguis molt d'encert en la teva missió i que siguis molt bon bisbe. Però no oblidis que som gent de conviccions, que potser no sempre seran les teves. □